

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Udrag fra Fru Kerjean

Citation: Ploug, Carl: "Samlede Digte", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 494. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-idm140187293937328/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Der viser man en brusten Mur;
Op til den støttes Hyrdens Skur.
Portalens vide, aabne Gang
Har unge Egetræ'r gjort trang;
Den sorte, gabende Kamin
Til Dagligstue Uglen tog,
Og for det nøgne Viindve drøg
Den vilde Humle sit Gardin.
Men paa Ruinens Plads engang
Der stod et Slot, som hed Kerjean.

2.

Der sad en Herre, djerv og brav,
Hvis aabne Træk hans Skudsmaal gav.
Han havde arvet af sin Slægt,
At værge Land og Ære kjækt;
Men var de Begge fri' og frelst',
Saa bygged han i Hjemmet helst,
Og dyrked sine Fædres Jord,
Og red sin gode Ganger træet
I Hjortens eller Rævens Spor,
Og øved Herre-Pligt og Ret,
Var sine Undergivne huld,
Hjalp dem med Raad og tidt med Guld.
Men den, der gav hans Hjem Behag,
Der klared for ham Livets Dag

Og lyste for ham i dets Nat,
Hans bedste Lyst, hans største Skat
Det var hans Hustru, faur og fin,
Saa hed og sød som ædel Vin,
Saa ren og frisk som Morgendug,
Saa duftende som Rosens Blad,
Saa frydefuld som Lærkens Kvad,
Saa hjertensgod, som ung og smuk.
Hun elsked ham, hun gav sin Tro;
Men, som hun ejed Vid for To,
Saa havde hendes Hjerterum
For mer end een Slags Kjærlighed,
Og hendes Ømheds rige Sum
Slog til for alle dem, der led.
Slotsporten aabnede hun vidt:
Derind tren mødig Vandrer frit,
Og hilsedes med milde Ord,
Og bæukedes ved dækket Bord.
Hvis træt ej blot, men syg han kom,
Saa fandt han Seng og Lægedom.
Var fattig han, men rask og stærk,
Hans Arme satte hun i Værk
Med Leen paa den grønne Mo,
Med Plejlen i den fulde Lo.
Og hun ej ventod paa den Nød,
Der gjerne sig til Skue bød,
Men søgte ogsaa den, der sky

De Lykkeliges Blik vil fly.
Til Hytterne hun vandred om,
Og bragte Trøst, saa vidt hun kom.
Den unge Kvinde, som hun saa'
Med tomme Hænder ledig staa,
Til Stalden sendtes hen paa Stand,
At malke fuld den hvide Spand.
Men hvor hun fandt et gammelt Skrog
I Armens mørke, kolde Krog,
Did sendte hun af Hør et Bundt,
Og snart sig Tenen snurrede rundt,
Og Ilden tændtes op igjen,
Og Gryden kogte over den.
I Væv blev sat det spundne Garn,
Og Lærredet til nøgent Barn,
Til ussel Krøbling, pjaltet Brud
Med begge Hænder deltes ud.
Men er brugt op den glatte Hør,
Ej Fattigfolk dog sulte tør;
Da lige lystig Rokken gaar
I Hytterne med stride Blaar,
Og Slottets Frue samler ind
For Spindeløn og kristent Siad
En Skat af Blaargarn, ru og skævet.
Hør, hvordan ogsaa den blev vævet!